

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Α. ΡΙΑZZI

ΕΝΑ ΕΙΔΥΛΛΙΟ

I

·Η παρακάτω ιστορία εινε αληθινή, απλή, ποιητική, 'Αγνό ειδύλλιο, που πλέχτηκε κάποτε στο Παρίσι, απαράλλαχτο σαν κρίνο παρθενικό και μωρομένο, το οποίο φύτρωσε στην κοιλιά, δίχως τίποτε να λερώσει την άσπλη άσπριλα του...

·Ο Ροβέρτος Νταμπού, νεαρός ζωγράφος, με талантο μεγάλο, άρσθ πήρε πρώτα το Μεγάλο Βραβείο της Ρώμης, κέρδισε κατόπιν ένα—ένα όλα τα βραβεία της «Παρισιανής 'Εκθέσεως». Ήταν τυχερός, αλήθεια...

Γιατί πρέπει να ξέρετε, πώς ή Τύχη εινε στοιχείο απαραίτητο και σε όσους ακόμη έχουν талантο στην τέχνη τους. Ή Τύχη εινε αυτή που λύνει τόν επίδεσμο άπ' τα μάτια της 'Επιτυχίας και την αναγκάζει, αυτήν και τη φιλενάδα της τη Φήμη, να καταδεχτούν και να κωτάξουν τούς εύνοημένους τους...

·Ο Ροβέρτος λοιπόν ήταν τυχερός. Προικισμένος άπ' τη Φύση με άμορφιά, με άνδρική, λεβέντικη κορμιοστασιά και με άντληση μεγάλη, είχε συγχρόνως άτροιάταχτη περιουσία, φίλους άμέτρητους και πω άμέτρητους ακόμη θαυμαστάς...

·Η άνετη δέ κ' ευχάριστη ζωή του, δέν πείραζε καθόλου τόν άτλό κ' εκλεκτό του χαρακτήρα. Ή ώρες του γλεντιού ήταν δέβαια ώρες γλεντιού, μα ή ώρες της δουλειάς ήταν άμειλιχα κ' απαράβατα ώρες τραχειάς δουλειάς.

Δούλευε τώρα τόν καινούργιο του πίνακα «Ο Έρωσ κ' ή Ψυχή», και στο τρυφερό αυτό κ' ανεξάντλητο θέμα, το όλοιο μās χάρισε ή άνυπέροβλητη λεπτότης της 'Ελληνικής αρχαιότητας, είχε βάλει όλη του την εύαισθησία κ' όλη την ξεχωριστή και τόσο σαφιναιομένη ψυχουσίνθεσί του.

Ήταν άποροφορημένος όλότελα στον πίνακά του. Φιλοδοξούσε εύγενικά να τόν κάνει άριστούργημα, κ' όταν τελείωσε το σχέδιο του συμπλεγματος άρχισε να ψάχνη παντού, κυριευμένος από μια άσυγκράτητη νευρικότητα, για να πετύχη μοντέλλο άξιο ν' άποδώσ η, με τόν παρθενικό του πρόσωπο, την ιδανική ένσάρκωση της άγνότητος και της άφελείας. με την όποια έπρεπε να ζωογονείται το θεικό πρόσωπο της Ψυχής στον πίνακά του...

II

Το πρωί μās Κυριακής, ένα πρωί χειμωνιάτικο και πνιγμένο σε κατάψυχη καταχνιά, ο Ροβέρτος, άπελπισμένος πειά να ψάχνη στους περιπάτους και στα κέντρα, για νάβρη το καλύτελλο μοντέλλο, βλέποντας κούλας ότι στο δρόμο ή καταχνιά τόν εμπόδιζε να διακρίνη τα γυναικεία πρόσωπα, και να ξεχωρίζη επάνω τους την έκφραση που έπιθυμούσε, στάθηκε δισταχτικά μπρός στην όρθόνοχη πόρτα μās έκκλησίας...

